

Bůh nerozdává pětky

Dnešní adventní kázání bratra kazatele Petra Červinského z [baptistického sboru Petra Chelčického v Lovosicích](#) Bůh nedává pětky.

Bůh nedává pětky

Sestry a bratři,

někdy v osmé nebo deváté třídě základní školy se mi párkrát stalo, že mě náš matikář pozval k tabuli. Na tom by nebylo nic tak zvláštního. Jenže nešlo o zkoušení z probrané látky. Starý pan učitel měl naopak v úmyslu probírat látku novou a já jsem dostal úkol, samozřejmě s jeho pomocí, k novým poznatkům u tabule nějak dospět. Dodnes nechápu, proč si vybral zrovna mě. Nemyslím, že bych v počtech nějak zvlášť vynikal. Možná proto, že jsem se nevzpouzel, otráveně nevzdychal a od tabule směrem ke třídě nedělal „opičky“. Věděl jsem, že to sám nedám a nejspíš to věděl i on. Napovídal mi, celkem laskavě mě opravoval, a když jsem nakonec dospěl tam, kam jsem měl, byl z toho docela nadšený, dokonce mě třídě dával za vzor. Nezaslouženě, samozřejmě, bez jeho rad, korekcí a přívětivého ponoukání bych to nikdy nezvládnul.

Tak takhle nějak to bylo tenkrát s Marií (Lukáš 1,26-38). Přišel za ní pan anděl Gabriel a sotva pozdravil, hned to na zhruba třináctiletou nechápající dívku vybalil. Hospodin si jí prý vybral a ať se prý ničeho nebojí, protože při plnění tohoto zvláštního úkolu jí Nejvyšší bude nablízku. Copak je to vlastně za úkol? Bezpochyby nějaká nová látka, něco, co tu ještě nebylo. Jinak by se pan Gabriel

neobtěžoval takovou dálku až do zapadlého Nazaretu.

A skutečně! Marie má dát život nové Boží iniciativě. Jejím prostřednictvím vstoupí do příšeří tohoto světa nové světlo. Světlo přinášející naději, která už nikdy nezhasne. Úkol je jasný: „Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš.“ Naše teenagerka Marie tuší, že to sama nedá. Na tuhle novou látku nestačí. Na druhou stranu se ale nijak nevzpouzí, otráveně nevzdychá a nedělá žádné „opičky“. Jenom tak polohlasem špitne: „Jak se to může stát? Jak si s tímhle novým úkolem můžu sama poradit?“ A pan Gabriel se letmo zmíní, že pro Boha není nic nemožného, ať prý tyhle starosti nechá na něm. Nejvyšší jí bude nablízku a dodá jí odvalu i energii. Marie na to kývne. Jde do toho.

A potom byly Vánoce a nad betlémskými jeslemi zpívali andělé, že Bůh má lidi rád a moc stojí o to, aby byl mezi nimi pokoj, aby si už jednou provždy přestali vzájemně ubližovat. A Marie někde hluboko v srdci ví své. Ví, že tuhle novou látku o přicházejícím věku pokoje my lidé sami nezvládáme. Přesto stojí za to jít do toho.

Bůh si nás vybral, abychom u tabule našich životů spočítali rovnici, kde je na jedné straně soucit, porozumění, spravedlnost a na druhé pokoj. Není třeba mít strach. Bůh nerozdává pětky. Napovídá nám, laskavě nás opravuje a přívětivě nás ponouká, abychom dospěli tam, kde máme být. Vánoce jsou právě o tom. Tak tedy, díky Marie! Díky za to, že jsi do toho šla! Stálo to za to. Bez Vánoc, bez nové naděje, bez lásky a pokoje, by byl svět mnohem chudší.

Sestry a bratři, myslím na vás. Tak nám po krátkém nadechnutí minulou neděli PES nadělil zase čtyřku. Nic naplat, musíme to nějak přestát. Přeji Vám všem požehnané Vánoce! A někdy po Novém roce na shledanou!

P.S.: Na Štědrý den si můžete, jako každým rokem, přijít do Kaple u věžáku pro betlémské světlo. Skauti ho přinesou kolem 10. hodiny.

Petr Červinský

kazatel baptistického sboru Petra Chelčického v Lovosicích